

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 22 Ročník XVII

8. listopadu 2020

**„Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí.
Ale všechno stvořil, aby to bylo.
Spravedlnost smrti nepodléhá“
(Mdr 1, 13-14a. 15)**

Drazí bratři a sestry, milí farníci!

V tomto týdnu slavíme památku věrných zemřelých. Papež František dal s ohledem na pandemickou situaci dispens od osobní účasti na bohoslužbách i od návštěvy hřbitovů, což jsou normálně jedny z podmínek pro získání plnomocných odpustků přivlastnitelných duším v očistci. Zároveň je možné tyto odpustky získávat po celý měsíc listopad. Svátost smíření je k dispozici během nedělních adorací, taktéž svatě přijímání. Děkuji za vaše modlitby za zemřelé kněze, kteří v našich farnostech udržovali oheň pravé víry a sloužili spáse nesmrtelným duším. Zavržené duše jsou též nesmrtelné, ale to neznamená, že jsou šťastné, jsou šilené temnotou nehynoucí duchovní smrti. Proto je tak důležité již za pozemského života směřovat k Bohu do nebe. Kéž i nám dosud žijícím svítí světlo věčné... Křesťanství nezemřelo, naopak – je jako vždy a v každé době jedinou nadějí pro lidstvo. Přeji vám pokoj a pevnou víru, že Bůh je i v utrpení s námi, ať vám žehná, †!

Pater Petr

Jak ateisté objevují kouzlo křesťanství

Nejnovější kniha britského historika Toma Hollanda *„Dominion, How the Christian Revolution Remade the World“* vzbudila nemalou pozornost. Autor sám není křesťanem, přesto napsal knihu, kterou lze považovat za jednu z nejambicióznějších historických obhajob křesťanství a jeho vlivu na Západní civilizaci. A není jediný, kdo se řadí k nové vlně ateistických nebo agnostických obhájců křesťanství. Holland se profesně věnuje především antickému světu. Při jeho studiu si cosi uvědomil, jak píše. Antický svět byl krutý a jeho hodnoty jsou nám cizí. Sparťané rutinně vraždili „nedokonalé“ děti. S otroky se zacházelo prostě jako s nástroji. Infanticida byla běžná, chudí a slabí neměli žádná práva...

Existovali bychom bez křesťanství?

Jak jsme se odtamtud dostali až tam, kde jsme dnes? Může za to křesťanství, shrnuje H. Antický svět byl na jedné straně světem filosofů, právníků, vojevůdců a rétorů, ale současně i světem bezprávných otroků a pohozených nemluvňat, světem hrubosti, sociální nerovnosti a morálního úpadku. Mladá křesťanská církev přicházela s neslychaným poselstvím: Přinášela poselství o rovnosti lidí, o důstojnosti a hodnotě lidského života, o důstojnosti ženy a jejího manželského a mateřského údělu a o její rovnosti s mužem. Křesťanství přineslo doslova sexuální revoluci, když zdůraznilo hodnotu sebeovládání a odpírání chťiči a omezilo sexualitu monogamním manželstvím. (A je ironií, všímá si H., že právě za tohle je dnes nejvíce vysmíváno.) Zkrátka, křesťanství naprosto změnilo tehdejší svět. H. jde až tak daleko, že říká, že bez křesťanství by Západní svět vůbec neexistoval. Dokonce i ti, kteří dnes tak zarputile útočí na křesťanské dědictví, z něj ve skutečnosti těží, žijí z něj, stojí na něm. Ti, kdo používají argumenty, odvolávající se na lásku, toleranci či soucit, si vlastně „vypůjčují“ fundamentálně křesťanské argumenty. Kdyby se Západ nestal křesťanským, nestal by se Západem, jak jej známe dnes. Hollandova obhajoba toho, čím dnešní elity tak rády pohrdají, samozřejmě neunikla tvrdé kritice. H. se střetl ve veřejné debatě s prominentním filosofem a militantním ateistou A. C. Graylingem. Je-li západní civilizace akváriem, pak vodou v něm je křesťanství, zopakoval H. v debatě jednu z metafor své knihy. A opakovaně se také ukázalo, že samotná kritika těch, kdo odsuzují křesťanství za nejružnější dějinné nespravedlnosti, je zakořeněna v křesťanském myšlenkovém podloží. Kritikové poměřují historické křesťanství (tedy spíše tehdejší křesťanstvo) ideovými měřítky, které však na svět přineslo a veřejným majetkem učinilo právě křesťanství. Bez něj by nebyly k dispozici, ono samo je jejich zdrojem, původcem!

Je obhajoba křesťanství novým trendem?

Zdá se, že H. zapálená obhajoba křesťanské role v dějinách je součástí jakéhosi nového trendu. Toho si všímá ve svém blogu Jonathon Van Maren, komentátor a blogger, který vede portál The Bridgehead, věnovaný nynějším kulturním válkám. Van Maren tvrdí, že H. kniha není osamoceným hlasem, nýbrž že je součástí intelektuálního trendu. Jak se Západ stává definitivně post-křesťanským, mnozí seku-laristé (řekněme: zastánci nenáboženského pohledu na člověka a společnost) si začínají uvědomovat, že křesťanství by mohlo být cennější, než si dosud mysleli. A tak mnozí – včetně H. – nejsou sice přesvědčeni, že křesťanství je pravdivé, ale začínají věřit, že křesťanství by mohlo být užitečné, ba nezbytné. Douglas Murray, konzervativní autor a komentátor, je také ateistou. V posledních letech začal nicméně varovat, že úpadek křesťanství může znamenat nebezpečí. Společnost stojí před trojí volbou – a každá má své důsledky: Především, píše Murray, můžeme křesťanství vyhodit oknem a popřít, že lidský život je vzácný a že na něm záleží. Druhou možností je „zuřivě pracovat na tom, aby se konečně objevila nějaká ateistická verze posvátnosti lidského individua. A pokud to nevyjde? „Pak

už zbývá jen cesta zpět, ke křesťanské víře – ať se nám to líbí nebo ne...“ Murray se příležitostně označuje za „křesťanského ateistu“. V rozhovoru s Esther O'Reilly pochválil „revoluční morální vhledy“ křesťanství. Řekl jí, že při návštěvě Galilejského moře se nemohl zbavit pocitu, že „se tady něco stalo.“ A přiznal, že jde-li o morálku, budou se ateisté muset smířit s faktem, že myšlenka posvátnosti individuálního lidského života není vůbec samozřejmá, že jde o židovsko-křesťanský pojem, který by ovšem nemusel přežít smrt židovsko-křesťanské civilizace...“

Křesťané krále Agrippy

Zdá se, že fenomén ateistů chválících křesťanství narůstá. Jak nám křesťanství postupně mizí v dále ve zpětném zrcátku, mnoho inteligentních ateistů si začíná uvědomovat, že osvícenství mohlo v Evropě uspět pouze proto, že mělo vliv na již existující křesťanskou kulturu. Ve skutečně světské, nenáboženské společnosti, v níž lidé žijí svůj život pod prázdným nebem a očekávají, že budou po smrti místo vzkříšení recyklováni, neexistuje solidní morální základ pro dobro a zlo. „Anti-teista“ Hitchens se křesťanům vysmíval a tvrdil, že lidstvo potřebuje Boha, aby rozpoznalo dobré od zlého, ale stačily sotva dvě generace naší Velké sekularizace a my už nerozeznáme ani muže od ženy... Pryč jsou dny, kdy „nový ateista“ Richard Dawkins zuřil proti „jedu“ náboženství. Dokonce i on nyní přiznal, že křesťanství může být vhodnější než jeho případné náboženské alternativy. Odmítá rovněž své předchozí přesvědčení, že křesťanství by mělo být vyloučeno ze společnosti ještě pevněji. V rozhovoru pro The Times Dawkins řekl, že by to byl hrozný nápad, protože by lidem dával licenci, aby dělali opravdu špatné věci. Ve své poslední knize s nevolí přiznává: „Ať je to racionální či ne, bohužel se zdá, že je pravděpodobné, že pokud někdo upřímně věří, že Bůh sleduje každý jeho pohyb, je pravděpodobnější, že bude dobrý. Musím říci, že to pomyslení nenávidím. Chci věřit, že lidé jsou lepší. Chtěl bych uvěřit, že jsem upřímný, ať už někdo sleduje nebo ne.“ Toto poznání není zatím dost dobrým důvodem, aby sám v Boha věřil, říká Dawkins, uvědomuje si však, že potvrzení Boží existence prospívá společnosti a mohlo by vést k omezení zločinnosti. Mnozí vlivní ateisté a agnostici, od Billa Mahera po Ayaan Hirsi Ali, do značné míry sdílejí Dawkinsovy pocity. Jde o radikální posun za pouhých několik let. A skutečnost, že sami ateisté bijí na poplach před důsledky pokračující sekularizace, by měli být pro křesťany varováním. Pak je tu Jordan Peterson. Slavný psycholog odmítá říci, zda věří v Boha. Nebo přinejmenším odmítá říci, co má na mysli pojmy jako Bůh, Kristus nebo víra. Pokouší se (s nejistým výsledkem) syntetizovat Písmo s Jungem a Darwinem. Je si však dobře vědom, že bez křesťanství je nevyhnutelná nevýslovná krutost. Občas mluví jako sekulární kalvinista – věří v lidskou zkaženost, ale dosud se nedopracoval k vykoupení. Charles Murray, přední americký sociolog, je agnostik. Přesto říká, že je přesvědčen, že americká republika nepřežije bez obnovy křesťanství. „Můžete mít svobodnou společnost s ústavou, jako je americká, jen pokud se pokoušíte vládnout náboženským lidem,“ tvrdil Murray. Také ne-

dávno zesnulý sir Roger Scruton coby konzervativce hájil náboženství jako něco podstatného, důležitého, formativního, jak pro život jednotlivce, tak i národního společenství – a pro uchování jejího etnostního i svobodného charakteru. Byl přesvědčen, že ateismus je v mnoha ohledech destruktivní, deformující, otevírající dveře „prázdnosti“. Nicméně po většinu života byl Scruton agnostikem, oceňujícím dobra společně sdílených duchovních hodnot, ale svou vlastní kantovskou filosofií odříznutý od možnosti do této reality osobně vstoupit. Nakonec, zdá se, zamířil zpět k církvi, poznamenává van Maren. Zápasil s řadou křesťanských dogmat, nebyl si jistý, zda tomu všemu může věřit. Nicméně chtěl... Jak říká van Maren, všichni tito muži jsou křesťané krále Agrippy. Ten řekl kdysi apoštolu Pavlovi: „Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem.“ (Sk 26,28). Věří, že křesťanství je dobré. Někteří věří, že je dokonce nezbytné. Jak řekl Murray, „věří ve víru“. Vidí její dobré ovoce, ale nemohou (zatím) osobně přitakat tomu, na čem pravdy křesťanství stojí – totiž že Ježíš Kristus skutečně vstal z mrtvých.

Agnostici hájí víru!

Měli bychom s neklidem naslouchat těm ateistům a agnostikům, kteří dnes říkají, že křesťanství je nutné, že bez něj směřujeme do těžké temnoty. Křesťanství nám umožnilo poznat lidská práva. Poskytlo ochranu slabým. Soucit zakořeněný v příkázání lásky. Naučilo odpouštět nepřítelům. Svou „etikou služby“ revolucionarizovalo svět. Nyní jsme v procesu, který by nejraději tuto křesťanskou revoluci zcela popřel, nebo přinejmenším ji nahradil vlastní sexuální revolucí. Pomáhat bližním, napomínat hříšníky, ukazovat cestu bloudícím, dát napít žíznivým, ujmát se pocestných, těšit zarmoucené, starat se o vdovy a sirotky – to vše je dobré a správné, ne kvůli „spáse“, ale kvůli nim samým, jakožto lidským bytostem, s nimiž sdílím jeden svět, jeden „morální vesmír“, stvořený dobrým Bohem... Mnohé z toho dnes považujeme jaksi za samozřejmé, za „naše“. Souvislost s dávnými křesťanskými zdroji se možná mnohým zdá přeháněná a nevěrohodná. Nicméně, jak poctivý pohled do dějin, tak pohled přes hranice dnes již postkřesťanského světa do jiných civilizačních okruhů nám velmi rychle ukáže, že o žádnou přirozenou samozřejmost nejde, nýbrž že jde o ovoce, které z dobrého semene dozrává po dlouhém pěstování...

(David Floryk, Konzervativní noviny)

***Aktuální zprávy ohledně vývoje duchovní správy
čtěte na naší webové adrese:***

www.rimskokatolickafarnoststaryozmital.webmium.com